

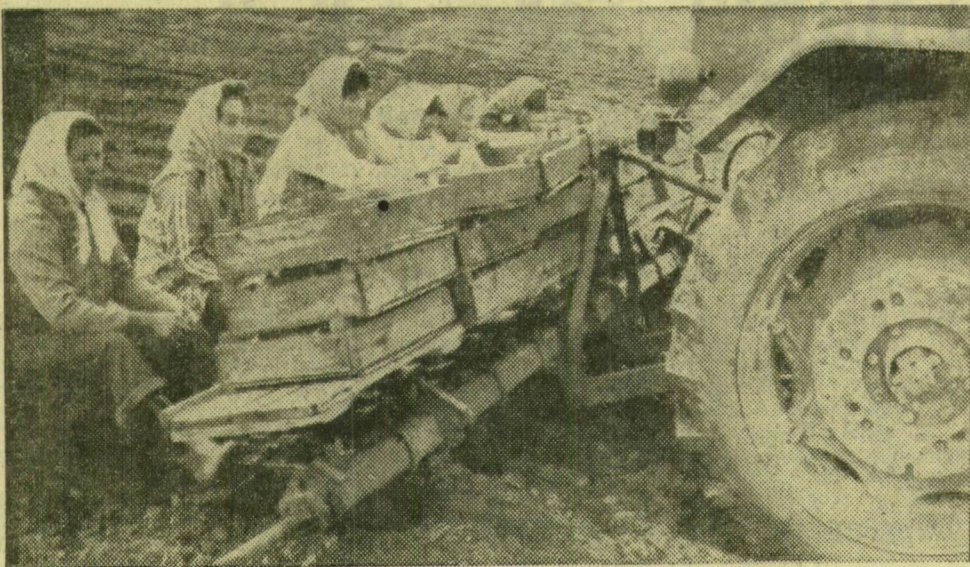
Nemzetközi párttanácskozás Budapesten

Tudományos és gyakorlati jellegű tanácskozást tartottak Budapesten március 17—19-e között a szocialista országok kommunista és munkáspártjainak képviselői, pártmunkások és tudományos kutatók. Résztvevők tapasztalatcserét folytattak a mai viszonyok közötti ideológiai harc néhány idősebb kérdéséről.

A találkozón a Bolgár Kommunista Párt, a Csehszlovák Kommunista Párt, a Kubai Kommunista Párt, a Lengyel Egyesült Munkáspárt, a Magyar Szocialista Munkáspárt, a Mongol Népi Forradalmi Párt, a Német Szocialista Egységpárt és a Szovjetunió Kommunista Pártjának küldöttségei vettek részt.

A tanácskozás ideje alatt a testvérpártok küldöttségei találkoztak Gyenes András-sal és Győri Imrével, az MSZMP Központi Bizottságának titkáraival.

Vetik a burgonyát

Molnar József felvétele

A „krumplisbrigád” géppel vet

Régi hagyományok szerint Gergő-napkor már ültették a burgonyát a kispaszti gazdaságokban. Megyénk jellegzetes helyet foglal el a burgonyatermesztés-

ben, a korábbi években Apátfalván és Magyarcsanak környékén tűntek ki az újburgonya-termesztéssel. A Maros-menti községekben legalább félszázados múlt-

ja van ennek a növénykultúrának. Napjainkban, bár igen jelentős fajtaváltás következett be, a közös gazdaságokban meghonosodtak a nagy termőképességű külföldi fajták, mégis a kiskertekben, háztájikban, sőt nagyüzemi területeken is alkalmazzák még a kisküszemi agrotechnikát.

Az utóbbi években a Szeged környéki homokon is fellendült a burgonyatermesztés, különösen, amikor a forráskúti Haladás Tsz kezdeményezésére zártrendszert alakítottak ki és több közös gazdaság összefogásával termesztik a homok új, péznes növényét. Épp hogy kedvez az idő, a partosabb táblákon máris munkához láttak a forráskútiak, száz ember dolgozik naponta és a korai fajtákat vetik. A jövő héten Üllésen is munkába kezdenek a „krumplis brigádok”. Vasárnap estig 68 hektáron kerül földbe, részben hagyományos, kézi ültetéssel, részben pedig félig gépesített technológiával az újburgonya vetőgumója.

A közös gazdaságban összesen 453 hektáron és 70 hektár tarlón természetesen burgonyát, ebből 150 hektár újburgonya. Ez a munka lényegesen nagyobb már, mint az aratás, 20—25 nap alatt fejezik be a közös gazdaságban. Más táblákon dolgoznak már a zártrendszer gépei, javában tart a szervestrágyázás és talajelőkészítés, hogy március utolsó napjaiban a három nagy teljesítményű gépsor gazdaságosan üzemelhessen. A párt- és a kormányhatározatok szellemében a forráskúti Haladás Tsz-ben komolyan veszik a zöldségfélék termesztését, amit az is bizonyít, hogy a burgonyatermesztést gondosan megszervezték, ugyanakkor a kertészet már napról napra ontja a primöröket. Négyszáz ezer csomó retket adtak piacra a szövetkezet kertészei.

T. L.

A döntésben is van szavuk

Az MTA újszegedi biológiai kutató intézetében 150 KISZ-tag dolgozik. Kutatók, laboránsok, műszakiak egyaránt megtalálhatók közöttük. Egy részük kötött, másik részük kötetlen munkaidőben dolgozik. Ahogy elmondták, a KISZ-vezetőségnek gyakran okozott gondot, melyik időpontra tűzzék ki a gyűléseket, a megbeszéléseket. A kutatók megkezdett kísérleteiket nem hagyhatják félbe, a laboránsok pedig meghatározott ideig dolgoznak. Sajátos helyzetben van tehát az intézeti KISZ-szervezet, a napokban tartott küldöttgyűlésen mégis jelentős eredményekről számolhatott be a vezetőség.

A beszámolóban szó esett többek között a KISZ-szervezet véleményezési jogköreinek kiterjesztéséről. Az elmúlt mozgalmi évben a KISZ-esek elérték, hogy ne csak részt vehessenek az igazgatótanács ülésein, hanem a fiatal kutatók kinevezésének ügyében, a lakáskiutalásoknál, a külföldi ösztöndíjak megítélésénél is hallathassák szavukat. A politikai képzés fellendítése, színvonalasabbá tétele, az egyéni vállalások rendszerének javítása ugyancsak az

eredmények közé sorolható. 1975-ben 22 KISZ-tag végezte el a marxista-lehinista esti egyetem szakosító tagozatát, hat fiatal pedig az általános tagozaton tanult. A politikai továbbképzésen részt vevők száma az idén sem csökkent.

Az intézet sajátos helyzetének megfelelően az egyéni vállalások meghatározásánál, a társadalmi munkák megírtetésénél, a mindennapi tevékenység kapcsolatos feladatokat részesítették előnyben. A tudományos diákköri mozgalomba bekapcsolódó egyetemi hallgatóknak lehetővé teszik, hogy a laboratóriumokban dolgozzanak, segítik kísérleteiket.

Jóllehet, a KISZ-vezetőség beszámolóját már a küldöttgyűlés előtt kézhez kapták a fiatalok, a tanácskozás mégis alaposan elhúzódt. Gyorsan telt az idő, a KISZ-esek nemcsak formálisan voltak jelen a gyűlésen. A beszámolót követő vitában számtalan hasznos hozzászólás, javaslat elhangzott. Ezeket már a megválasztott új KISZ-vezetőség is figyelembe veheti elkövetkező munkájában.

L. Za.

Nemcsak kenyérrel él az ember...

Böngészgetem az elmúlt esztendőről készült statisztikai adatokat, s egy tabella alján nosztalgikus megjegyzést olvasok: „Az állattenyésztés fejlődése is elmentmondásos volt a múlt évben.” A számok egyértelműen visszaesést jeleznek a szarvasmarha- és a sertésállományban. Különösen szembetűnő a csökkenés a háztájiban nevelt állatok számánál. S még egy adat: A kisgazdaságokban a jelenlegi állomány mellett a szarvasmarha-istállók 45—50, a sertésölök 35—40 százaléka üresen áll. Miért van ez így? Hiszen mindenki tudja, mennyire szeretjük a húst, jöket és sokat eszünk belőle. Kárhozzátjuk az üzemi konyhát, szürkének tekintjük a vasárnapot, ha nem kerül a tányérba egy kis hús.

Ismertem egy sokgyermekes falusi péket, akinek az udvarában mindig volt néhány hízó, süldő, kacsa és tyúk. A mester nem röstellte a jószág tartást, vállalta a vele járó munkát, vesződséget, és olykor a rizikót is. Tagadhatatlan, hogy erre kényszerítette őt anyagi helyzete, a népes család eltartásának gondja-baja. Tréfás kedvében gyakran mondogatta, szakmájához igazítva a „bibliai” szöveget: nem csak kenyérrel él az ember, hanem hússal is. Elszomorító, hogy ma a szegedi és a környéki települések házainak udvarán föllehető istállók és disznóólak üresen állnak, az enyészetnek adván helyet, nem pedig borjúnak, süldőnek, kacsának, libának.

A statisztikai adatokból kiesendül egyfajta ellentmondásosság. Tudniillik, a vágóállat-termelés tényleg dinamikusan növekedett, de ahogyan a szakemberek mondják, az állatiternék-termelés viszont stagnált, az állatállomány pedig kifejezetten csökkent. Még világosabban mutatja az ellentmondást, a növekedést és a csökkenést a következő tényadat: a termelés volumene összességében kismértékben felülmúlta a megelőző évit. A vágómarha-értékesítés 27, a vágóborjú 49, a vágósertés 4, a vágóbaromfi 31 százalékos növekedése csak a növedék- és a tenyészállomány számotvető kivágásával, a következő időszak termelési alapjainak részbeni felszámolásával volt lehetséges. S alighanem ez a legnagyobb baj, mert ennek nyomán az állatállomány minden szektorban és valamennyi állatból csökkent.

A tavalyelőtti és azt megelőző esztendőben soha nem tapasztalt föllendülés következett be környezetünkben is az állattenyésztés vonalán. Hiszen 1971-ben csak 89 ezer darab szarvasmarha volt Csongrád megyében, de 1974 végén már több mint 97 ezer darabot tartottak. Jelenleg nincs több 88 ezer darabnál. A csökkenés legnagyobb mértékű a háztájai gazdaságokban volt. A negyedik ötéves terv indulásakor a 89 ezer szarvasmarhából a háztájiban nevelték közel 40 ezret, most az istállók fele üres, s mindössze 31 ezer szarvasmarhát tartanak az apró és kisegítő gazdaságokban. Legideálisabb helyzet 1974-ben volt, ami az állatállomány számát illeti. Az értékesítési helyzet ugyan nem volt valami rózsás 1974 végén, s tovább rosszabbodott 1975-ben. Ismertté váltak a Közös Piac országainak korlátozásai, de az is köztudottá vált, hogy a szocialista országok közössége, a KGST szervezete, ezen belül is a Szovjetunió, segítséget adott az értékesítéshez: konvertibilis valutáért vásárolta meg tőlünk a nyugati országokban nem értékesíthető szarvasmarhát. Tehát semmiképpen sem állíthatjuk, hogy a világgazdasági nehézségek riasztották volna el a termelőket az állattartástól. S a tenyésztők alighanem azzal is tisztában vannak, hogy a korlátozások, a piaci nehézségek, az értékesítési gondok nem tartanak örökké. A tartalékok kimerülnek, s újra föllendül a kereslet. A földadatok tehát most sokkal nagyobbak, mint öt évvel ezelőt voltak, mivel most kevesebb szarvasmarhát tartanak, mint az előző tervidőszak végén.

A sertésállomány körülbelül azon a színvonalon ingadozik, mint öt évvel ezelőtt: 1970 végén 487 ezer darab sertést tartottak Csongrád megyében, most pedig 483 ezret. Bár hozzátartozik a teljes képhez, hogy 1973-ban 548 ezer, 1974-ben pedig 576 ezer sertést számlálhattunk. A háztájiban nevelt sertések száma feltűnően csökkent, ilyen keveset 1968 óta még nem tartottak. A vágósertésnél, és általában a sertéshús-készítményeknél, nem voltak értékesítési nehézségek. A hazai húsfeldolgozó ipar is lassan fölzárkózik kapacitásával az állattenyésztés mértékéhez, létrejön az egyensúly, s ezek után az érdekeltég, a tartási lehetőségek jobb tétele lesz a perdöntő.

Hol neveljük, mint neveljük az állatot? — nem ritka a különféle tanács. Betonpalotában, vagy hodályokban? Megfelelő mértéktartás mindenesetre szükséges, mint ahogyan az állattenyésztési telepek korszerűsítése is lényeges. Nem csupán a mának élünk és építünk. Nem is elsősorban az a nagy kár, ha föllejtünk egy modern, jól génesített szarvasmarha- vagy sertéslelepet, hanem az a nagyobb baj, ha azok nincsenek kihasználva. Nem kell közgazdásznak lenni ahhoz, hogy megállítsuk, a korszerű és modern állattenyésztési telepek építési és fenntartási költségeivel hatványozottan nagyobbak lesznek az árak, ha olyan istállóban, ahol 100 szarvasmarha férne el, csak ötvenet tartanak.

A háztájai állattartással kezdjük, fejezzük is be azzal. Az MSZMP Csongrád megyei bizottságának határozata a megye területfejlesztési irányelveire az ötödik ötéves tervidőszakra megfogalmazza, hogy jelentősen növelni kell a szarvasmarha-állományt, a tehenek számát, és el kell érni, hogy a tejtermelés tehenenként — természetesen tartósan — évi 3 ezer liter fölé emelkedjék. Továbbá: „A sertéshús- és baromfitermelés a nagyüzemi főröhelyek maximális kihasználásával, a háztájai és kisgazdaságok segítségével jelentősen növekedjen. El kell érni, hogy a sertésállomány megközelítse a 600 ezer darabot.” Hogy ne csökkenjenek a háztájai gazdaságok produktivitása, arra hívja fel a megyei pártbizottság az érdekeltet — a felvásárló szervezeteket, a közös gazdaságokat és az ellátó vállalatokat —, hogy nyújtsanak fokozottabban segítséget, adjanak meg minden lehető támogatást számukra.

A háztájai kisgazdaságok szerepe az ellátásban igen jelentős, s az marad a jövőben is. A háztájai termelés — legyen az zöldség, gyümölcs, vagy szarvasmarha, sertés, baromfi, tojás — mindannyiunk érdeke. A megyében jelenleg számontartott 483 ezer sertésből több mint 280 ezer a kisgazdaságokban van, s a 88,9 ezer szarvasmarhából is a háztájai istállóknak nevelnek 31,6 ezret. S ez kevés! Tartanak több állatot a nagyüzemeknél, a kisgazdaságokban is. A tenyésztési biztonságérzetet és az érdekeltéget senki sem csorbíthatja.

GAZDAGH ISTVÁN